

dom fasaväckande sätt afviker ifrån den regelbundna bildningen.

MISSFÖRHÅLLANDE, n. 4. 1) Felaktig proportion, brist på riktigt förhållande. *Kraftens m. till arbetet.* — 2) Felaktigt skick, tillstånd. *De lägre presterne äro nog klenlönade; detta m. bör afhjelpas.* — 3) (mindre ofta) Felaktigt uppförande. *Detta hans m. hade för honom de menligaste följder.*

MISSFÖRSTÅ, v. a. 2. (böjes som *Förstå*) Oriktigt uppfatta en annans mening, orätt fatta. *Du m-r mig. M. meningen af ens ord.*

MISSFÖRSTÅND, n. 5. 1) Oriktigt uppfattning af en annans mening och derpå grundadt felaktigt omdöme. *M. af ens ord.* — 2) Kallsinnighet emellan tvänne personer, föranledd af ömsesidig oriktig uppfattning af hvarandras mening, afsigter, o. s. v.

MISSGERNING, f. 2. 1) Groft brott, isynn. sådant som straffas med lifvets förlust. — *Syn.* Illgerning, Illbragd, Missdåd. — 2) (bibl. o. kyrkl.) Svår synd. *Blifva straffad för sina faders m-ar.* — 3) (i äldre lagspr.) Hvarje förbrytelse mot Missgerningsbalken.

MISSGERNINGSBALK, m. 2. Den hufvudafdelning af svenska lagen, som handlar om förbrytelser emot allmänna säkerheten.

MISSGERNINGSMAN, m. 5. pl. — män. 1) En, som begått en missgerning. — 2) Elak människa, van att begå missgerningar. — *Syn.* (för begge bem.) Illgerningsman, Missdådare.

MISSGIFTE, n. 4. Se *Mésalliance*.

MISSGREPP, n. 5. (mindre brukl.) Felaktigt grepp.

MISSGUNST, f. sing. (föga brukl.) Se *Ogunst*.

MISSGUNSTIG, a. 2. (föga brukl.) Se *Ogunstlig*.

MISSGYNNA, v. a. 1. Icke gynna, vara ogynnsam mot. — *M-d*, part. pass. *M. af naturen, af lyckan.*

MISSHAG, n. 5. Sinnestillstånd, då person eller sak förefaller obehaglig. *Fatta, hysa m. för någon. Hafva m. till stånd och yppighet.* — *Syn.* Ovilja, Afsmak, Afsky, Vedervilja, Antipati.

MISSHAGA, v. a. 1. Illa behaga, väcka obehag hos. *Hela hans vdsende m-r mig.*

MISSHAGLIG, a. 2. Som misshagar. *En m. person.* — *Syn.* Se *Obehaglig*. — *Misshaglighet*, f. 3.

MISSHANDLA, v. a. 1. Illa behandla. Innebär oftast begreppet af handgripligt våld. — *Miss-handlande*, n. 4.

MISSHANDLING, f. 2. En emot andra rättsvidrigt föröfvad våldsamhet, hvarigenom lidande förorsakas, äran kränkes eller helsa och lif hotas.

MISSHUGG, n. 5. 1) Förfeladt hugg. *Komma i m.*, få ett hugg, som är ämnadt åt en annan; (fig.) blifva gripen, anfallen, skymfad o. s. v. i stället för en annan, åt hvilken detsamma varit ämnadt. — 2) (fig. fam.) Misstag.

MISSHUGGA SIG, v. r. 5. (böjes som *Hugga*) 1) Hugga miste. — 2) (fig. fam.) Misstaga sig.

MISSHUMÖR, -- ö'r, n. 5. (fam.) Dåligt lynne.

MISSHUSHÅLLA, v. n. 1. Hushålla illa.

MISSHUSHÅLLARE, m. 5. En, som misshushållar.

MISSHUSHÅLLNING, f. 2. Dålig hushållning.

MISSHÄLLIG, a. 2. (föga brukl.) Oense. — *Misshälligt*, adv.

MISSHÄLLIGHET, f. 3. Se *Oenighet*.

II.

MISSION, mischón, f. 3. (lat. *Missio*) 1) Beskickning. — 2) Beskickningsärende, uppdrag, kall. — 3) Beskickning till hedningars omvändelse eller kristnes undervisning.

MISSIONÄR, mischonär, m. 3. Person, som är utsänd till hedningars omvändelse eller kristnes undervisning.

MISSIV, -i'v, n. 5. o. 5. 1) Sändebref. — 2) Lägre prestmans förordnande af konsistorium att tjänstgöra någorstades. [Missif.]

MISSIVERA, v. a. 1. Säges om ett konsistorium, då det ger en prestman missiv.

MISSKLÄDA, v. a. 2. 1) Illa kläda. *Denna halt m-der henne.* — 2) (fig.) Gifva fullt utseende, illa passa, anstå. *Det m-der henne allt skratta.*

MISSKREDIT, --i't, m. sing. Dåligt rykte, dåligt anseende. [— credit.]

MISSKREDITERA, v. a. 1. Beröfva förtroende, anseende. [— cred.—]

MISSKRIFNING, f. 2. Fel i skrifning, då man af misstag skriver eller skrivit något annat, än det som borde skrivas. — *Syn.* Skrifvel.

MISSKRIFVA SIG, v. r. 3. (böjes som *Skrifva*) Af misstag skriva något annat, än det som borde skrivas. — *Syn.* Skrifva fel.

MISSKUND, m. fl., se *Miskund*, &c.

MISSKÄNNA, v. a. 2. Vid en persons bedömande icke göra honom rättvisa; icke uppskatta en egenskap, en sak, såsom den förtjenar. *All m-s är ofta förtjenstens lott. M. en persons duglighet.* — *Misskännande*, n. 4.

MISSLEDA, v. a. 2. Leda i villfarelse, på orätt väg. — *Syn.* Vilseföra, Villa, Föra bakom ljuset. — *Missledande*, n. 4. o. *Missledning*, f. 2.

MISSLJUD, n. 5. Ljud, som gör ett obehagligt intryck på hörselsinnet. — *Syn.* Dissonans.

MISSLJUDA, v. n. 3. (böjes som *Ljuda*) Ljuda på ett sätt, som gör ett obehagligt intryck på hörselsinnet; gifva missljud. — *M-nde*, part. pres. *M. toner.*

MISSLYCKANDE, n. 4. Händelsen, att något misslyckas.

MISSLYCKAS, v. d. 1. Icke lyckas, illa lyckas, ej hafva framgång. Har både person och sak till subjekt. *Han har m-ats i sitt förehafvande. Förelaget har m-ats för honom.* — *Syn.* (för person till subjekt) Blifva bet, Hugga miste; (för sak till subjekt) Slå fel, Gå i baklås, Gå baklänges, Gå i bakflod, Blifva om intet, Stranda. — *M-ad*, part. pret. Som misslyckats. *Ett m-t försök.*

MISSLYNNE, n. sing. Se *Misslynthet*.

MISSLYNT, a. 1. Försatt i dåligt lynne, något nedslagen eller harmen. *Göra någon m. Han blef m., för det han ej fick sin ansökan beviljad.* — *Syn.* Se *Bedröfvad*.

MISSLYNTHET, f. 3. Dåligt lynne, gränsande antingen till nedslagenhet eller harm.

MISSMOD, n. sing. (föga brukl.) Nedslagenhet.

MISSMODIG, a. 2. (föga brukl.) Nedslagen.

MISSNE, f. sing. Ört med vitt blomhölster, i kär vid rinnande vatten. *Calla palustris*.

MISSNEBRÖD, n. sing. Ett slags nödröd, som beredes af rötterna utaf *Missne*.

MISSNEÖRT, f. 3. Se *Missne*.

MISSNÖJD, a. 2. Ej tillfredsställd, ej nöjd. *Vara m. med någon för en sak.* — Brukas äfv. ofta substantivt, t. ex.: *De m-e i riket.* — *Syn.* Missbeläten, Obeläten, Oförnöjd, Otillfredsställd.

MISSNÖJE, n. 4. Känsla af olust, föranledd deraf, att man ej är nöjd med person eller saki